

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: **JUDr. Jaromír Štůsek, Ph.D., LL.M.**
sídlem Jandova 185/6, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve vedení kárného řízení proti žalobci pod sp. zn. K 89/2025 na základě kárné žaloby z 15. 8. 2025

takto:

- I.** Žaloba se odmítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou 5. 5. 2026 domáhá toho, aby soud vyslovil, že vedení kárného řízení proti němu pod sp. zn. K 89/2025 na základě kárné žaloby z 15. 8. 2025 je nezákonné, a současně aby žalované zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal jí obnovit stav před podáním kárné žaloby.
2. Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky soudního řízení, včetně přípustnosti žaloby a toho, zda se žalobce nemůže bránit proti tvrzenému zásahu jinými právními prostředky.
3. Žaloba je koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“), podle nějž *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
4. Zásahová žaloba je ve vztahu k ostatním žalobním typům subsidiární a je dle § 85 s. ř. s. nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.
5. Správní soudy právě s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví přezkoumávají až konečné správní rozhodnutí, jímž je věc před správními orgány pravomocně skončena, tedy až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv jednotlivce, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek NSS 2 Afs 98/2004, č. 672/2005 Sb. NSS z 12. 5. 2005).

6. Pokud jde o možnou soudní obranu proti jednotlivým procesním úkonům v rámci správního řízení, NSS v rozsudku 5 Aps 5/2010, č. 2386/2011 Sb. NSS z 29. 6. 2011 shledal, že „[n]ezákonnost, jíž se dopustí správní orgán při vedení řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které přímo zasahují do autonomní sféry jednotlivce, může být nanejvýš vadou řízení, kterou lze namítat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o věci samé.“ Obdobně v rozsudku 2 Aps 4/2010 z 31. 1. 2011 s odkazem na několik dřívějších rozhodnutí připomněl, že „zákonost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Účelem žaloby proti nezákonnému zásahu totiž obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí (...). Úplně zamezit vedení správního řízení však nelze. Přezkouvání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního“ [...].
7. Na okraj zde soud poznamenává, že judikatura správních soudů se vyvíjela v náhledu na to, zda posouzení toho, jestli úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, je otázkou důvodnosti žaloby nebo otázkou existence podmínek řízení. Ještě v usnesení 8 Aps 6/2007, č. 1773/2009 Sb. NSS z 16. 12. 2008 zastával rozšířený senát NSS první přístup. Tento názor však byl překonán rozsudkem rozšířeného senátu NSS 7 As 155/2015, č. 3687/2018 Sb. NSS z 21. 11. 2017, podle nějž „pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“ Tento rozsudek byl sice zrušen Ústavním soudem, ale nikoli pro nesprávnost citovaného názoru. NSS jej naopak potvrdil v rozsudku 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS z 26. 3. 2021 (bod 81) a mnoha navazujících rozhodnutích včetně rozsudku rozšířeného senátu NSS 10 As 25/2020, č. 4435/2023 Sb. NSS z 20. 12. 2022. V rámci tohoto posouzení soud přihlíží také k závěrům ustálené judikatury, jež dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (rozsudek NSS 3 As 239/2022 ze 14. 4. 2023, bod 16).
8. Správní soudy přitom opakovaně konstatovaly, že vedení přestupkového či disciplinárního řízení nelze řadit mezi zásahy, jež by měly donucující povahu ve smyslu shora citované judikatury, nelze je tedy ani považovat za zásah, proti němuž by byla opodstatněná obrana prostřednictvím zásahové žaloby (z nedávné doby např. rozsudek Krajského soudu v Brně 34 A 13/2024 z 9. 12. 2024 nebo usnesení zdejšího soudu 10 Ad 4/2025 z 28. 5. 2025, potvrzené rozsudkem NSS 5 As 63/2025 z 25. 4. 2025). V podrobnostech soud na odůvodnění těchto rozhodnutí odkazuje.
9. Jelikož v žalobcově věci probíhá kárné řízení, má žalobce možnost uplatnit veškeré procesní námitky v rámci tohoto řízení, a to včetně námitky, že kárné řízení nemělo být vůbec zahajováno a že se žalobce žádného kárného provinění nedopustil. Proti případnému

nepříznivému vyústění kárného řízení se pak žalobce může bránit žalobou proti rozhodnutí ve věci samé a v této žalobě bude moci opět vznést všechny své výhrady.

10. Žalobce si je shora citované judikatury patrně vědom, proto zdůrazňuje, že nezákonnost postupu žalované má kořeny již ve fázi před podáním kárné žaloby, konkrétně ve způsobu projednání a vyřízení dvou stížností, které byly na něj podány. Tento postup žalované se však sám o sobě žalobcovy právní sféry nijak nedotkl (žalobce to ani netvrdí), jeho důsledkem bylo toliko zahájení kárného řízení. Žalobce ostatně žalobou brojí výslovně právě proti vedení kárného řízení, nikoli proti tomu, jak žalovaná projednala a vyřídila obě stížnosti. To je jednoznačně zřejmé z rubriky, odůvodnění i petitu žaloby. Žalobce v žalobě také poukazuje na opakovaná veřejná prohlášení žalované: „*Stížnost posuzuje v rámci organizace Komory její jediný kontrolní orgán, kterým je Kontrolní rada ČAK. Jediným smyslem posouzení stížnosti je, zda Komora má nebo nemá iniciovat svou kárnou pravomoc (tj. podat na advokáta kárnou žalobu, přičemž jejím podáním je proti advokátovi zahájeno kárné řízení jako řízení disciplinární.*“ Tato vyjádření potvrzují shora popsané pojetí dopadů vyřízení stížnosti.
11. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce nespatřuje nezákonný zásah v žádných konkrétních krocích učiněných žalovanou v průběhu kárného řízení, jež by mohly mít donucující povahu nebo jinak přímo zasáhnout do jeho právní sféry. Nezákonný zásah spatřuje v samotném vedení kárného řízení.
12. Vedení kárného řízení vůči žalobci však pojmově nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., jelikož proti výsledku kárného řízení se žalobce bude moci bránit žalobou proti konečnému rozhodnutí ve věci podle § 65 a násl. s. ř. s. Zásahová žaloba je tak ve smyslu § 85 s. ř. s. nepřijatelná. Soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu